

CA

NOSTRA

Setmanari d'Inca

ANY. I.

AB CENSURA ECLESIASTICA

Un bon periòdic es una missió perpètua a una Parroquia.—LLEÓ XIII

NÚM. 15.

SOCIALISME

Y CATOLICISME SOCIAL.

Devant els progressos y les riqueses de la societat actual, dos coros de veus s'aixequen. L'un els dels satisfets, si es que se trobin a pler dins aquest estat de coses, per més que son els qui gosen de totes les seves ventatjes; a la veu d'aquests s'uneix la dels dèbils y la dels inconscients qui se conformen amb sa miseria, sense pensar en fer res per millorar-se. L'altre el de les víctimes qui se queixen, el dels qui sostenen amb son penós esforç un ordre social del qual no'ls arriben els beneficis.

De dues maneres entenen aquests derrers que's deu transformar aqueix ordre. Segons els socialistes (1) deixant que s'estremi l'injusticia, que augmenti el proletariat,—ho ha dit el meteix Bebel,—y que la seva situació sia de cada dia més penosa, qu'els capitals se vagen acumulant de cada dia en més poques mans, fins arribar el moment en que l'Estat s'incauti d'ells. Lo que convé, doncs, al triomf del Socialisme no es la millora present del obrer, sino al revés. Nosaltres no som socialistes, som tot lo contrari: aquesta millora es lo que volem donarli. El Socialisme promet als obrers un cel, un paradís futur, y no com el cristià qui es per l'ànima immortal de cadascun de nosaltres, sino per uns descendents llunyans qui son els que hi han d'esser a temps, si es qu'arribi. Y nosaltres creim qu'el treball del obrer ha de tenir una recompensa actual, en aquesta terra, antes de la immortal qui es per tots els qui compleixen, rics y pobres.

Nosaltres no podem suscriure mai les tres negacions fonamentals del Socialisme, quantre la Propietat, la Família y la Religió. Al contrari, el nostre ideal es la propietat per tots, que cada família pugui arribar per medis

(1) No ignoram que hi ha dins el Socialisme molts de graus y de matisos. Parlam aquí especialment dels socialistes científics.

llegítims a posseir un solar, un tros de terra aon radiqui y que sia l'herencia que li ha donat Deu, Pare de tots. Devant la disgregació de la Família operada per l'industrialisme que li ha robat el pare durant tot el dia, llavò la mare y llavò els pobres infants! per durlos a la fàbrica aon se'ls explota cruelment, el Socialisme ha assentit an aquesta destrucció y ha proclamat l'amor lliure. Nosaltres proclamam y volem la restauració de la família, arrancant la dona de la fàbrica, perque torni a presidir la llar domèstica, y els fills perque sien instruits y educats. El Socialisme materialista ha negat la Religió per considerarla puntal d'un règimen social injust. Nosaltres la afirmam amb tota la nostra ànima, nosaltres lo que volem es arreglar fonament el vertader esperit cristià de caritat y de fraternitat entre tots, qui considera el pobre com el representant de Jesucrist. Aquell qui no posseea aquest esperit, per més que resi el rosari, y se confessi cada setmana, y combregui cada dia, no es en veritat cristià! Lo que falta no es abandonar la Religió, sino fer que presidesca, no sois dins la iglesia, sino en tots els actes de nostra vida.

Obrers! uniuvos per defensar vostres interessos. Aquesta unió farà la vostra forsa; feisho amb vertader esperit de fraternitat, sense odiar jamai á ningú, perque aquest es el precepte de Cristo.

No penseu conquistar un paradís: vos heu d'esforçar per millorar vostra condició, però pensau qu'aquesta terra no será mai per ningú més qu'una vall de llàgrimes. Allá dalt trobareu una recompensa més alta.

X.

PENSAMENTS MORALS.

La soberbia, es pecat d'àngel; la venjansa es pecat d'home; emperò l'impuresa y desonestidat, es pecat de bèstia.

La paciència es la murada del dèbil; la impaciència la ruina del fort.

Considerar els patiments com a proves, es la teoria més hermosa y fecunda.

Guspíras.

Lema: Eucarísticas.

—=(:)=—

DESIDERIÓ DESIDERAVI.

*Per la Santa Eucaristia
tinch al cor tant gran caliu
que m'abrassa nit y dia
y'm consúm de viu en viu.*

*Ab una sola guspíra
d'aquest caliu tant pregón
vodria ferne una pira
pera abrandar tot lo mon!*

*y com llantió solitari
que cremés eternament
devant del angust sagrari
del Santíssim Sacrament.*

* * *

HOC EST CORPUS MEUM.

*Per pendre comiat
de tots sos deixebles
les crida Jesús
y á taula els congrega.
—M'en vaig á morir
á dalt d'una serra,
m'en vaig á morir
que una Creu m'espera.
Lo mellor llegat
que ha capit má pensa
no deixarvos may
en trista horfonesa.
Quan menjeu d'eix Pá
penseu que es Carn meva,
quan beveu d'eix Vi
qu'es, Sanch de mas venas.
Si d'aquest convit
tasteu la dolcesa,
los àngels del cel
vos tindrán enveja.*

* * *

PULCHRA UT SOL,

*La nau del temple semble nit bruna;
lo flam dels ciris semblan estels,*

núvols de boira que enlaire pujan
la fumarel-la dels incensers.

Del rich sagrari baixa la porta,
llum de celístia puja a la nau,
los estels pobres, sa claror minvan,
la porta es baixa, lo Sol ja es alt.

Lo sol es l'Hostia que al descobrirse
apar l'albada d'un jorn d'itxós,
sa claror cega la nostra vista,
sa ardor abranda los nostres cors.

* * *

SACRUM CONVIVIUM.

Com lo càlser d'un lliri
per cop primer, Jesús, vos obro el cor,
no terdeu a venirhi,
que os espero ab deliri,
que os espero ab deliri, foll d'amor.

Abella d'eixa flor, Jesús puríssim
libemse el póleu, retornantlo en mel,
mel de sabor dolcíssim
que a mon ànima abstrera,
li fasse assaborir, a la bestreta,
las delícias que's gosan dalt del cel.

* * *

AMORIS VÍCTIMA.

Avuy Senyor, del Sagrari
heu passat a nostres cors,
Bon Jesús ¿voleu estarhi
reclòs com un presidari
en lo pit de pecadors?

Presidari del amor
honra la presó mateixa;
tot sent de fanch, torna d'or
lo pany-y-clau tancador,
lo calobós y la reixa.

* * *

POSTCOMUNIO.

Já mon cor es un viril,
ja es mon pit una custodia;
lo que era cau d'espervers,
are es nial de colomas;
lo que era podrimaner,
en incenser are torna;
lo que era catau de crims
are es cancell de la gloria.

* * *

SITIÓ.

Tinch set! tinch set! en amorós desvari
clavat dalt de la Creu; Jesús ne crida
al exhalar lo derré alé de vida
en la cima ròcosa del Calvari.

Reclòs dintre las reixas del Sagrari.
Tinch set! tinch set de veritat y vida
nos diu, y ab sas delícias nos convida
dintre son sí, per un may-mes estarhi.
La turba dels soldats la set li apaga
dantli vinagre y fel, crudel brevatge
que aumenta los dolors de sa agonía.

Nosaltres li donèm traidora paga;
en resposta a sos clams, fêm vil ultratge,
responent son amor ab traidoria.

LUIS TINTORÉ MERCADER.

Aquesta coleccioneta de devotes guspíres,
fonc distingida ab lo primer accésit del
premi ofert pel Setmanari *La Bona Causa*, a
n-el Certámen que se celebrá a Inca.

EPISODIS.

ESDEVINGUTS A PALMA

ANYS 10 Y 30 DEL SIGLE PASSAT.

M'ho comptà molts de pichs, pedres ma-
nudes, fa uns sexanta anys, el meu padri de
fonts qui havia viscut dins l'arrabal de San-
ta Caterina, y era cunyat de sa Madona de
posseió nomenada *Son Poll blanch*.

Deya: que'l Sen Pi-vé', alt com una torre,
fumava tabach negre en pipa ab broquet d'ós
de voltó; tenia un cor més ampla que'l rotllo
d'una'era, y tal barràm que agafava ab ses
dents una escudella d'escaldar sopes y, ro-
dant rodant, *crac-crac, crac-crac*, li treya os-
ques a tota sa voreta. Cabayera llarga y gri-
sa fins damunt es coll; calsons ab bufes de
drap cru; rosari de llágrimes de viu penjat
davant es pit; varques de cuyro y capell d'a-
la ampla ab sota-barres fent dos aygoversos...
Aquest era'l missatger més antich de dita
posseió qui untava de morques ses cubes
des carretot de parey, devall sa porxada de
sa clasta, entre's portal forà y's de sa casa
des conradós, sens més galanures qu'es coll
de sa cisterna, sa pica d'abeurar, un coalca-
dor y un parral mal enfilat a ses estaques d'u-
na banda, una disforja escala a s'altra per
pujar a sa pahissa, y just en mitx un llado-
ner vell derruhit ahout se colgava l'aviram
part damunt s'oubí d'uyastre.

Lo que vaig a recordar passava dia 10 de
Mars del any de gracia de 1810.

I

Enllestida sa feyna, puix l'endemà mati
havía d'anàrsen a treure alga del mar y tra-
ginarla per comensar es jas de sa femada per
l'any vinent, pujà dalt sa pahissa y ab una
trompa de mirar lluny, de canons de cartró y
lentes cercolats de fusta de taronger torneja-
da (qu'usava l'amo quan vivía) explorà la to-
rre de Senyals, a veure si venia barco, però
no n'hi vé.

Es bo a saber que, sovint n'arribaven ab
francesos prisoners de guerra ò ab espanyols
de tot estat y condició qui fugien de ses pro-
vincies invadides per l'exèrcit de Napoleón.
A més que no era pura curiositat la del Sen
Pi-vé', puix li covia ferm saber notícies del
seu fill major, qui's trobava dins un hospital
de sanch a Tarragona. Però aquell'horabaixa
fret y estirat, sols se destriaven al lluny de
la badia les parelles del bou orsetjant ab
vent de terra.

* * *

El casal de Son Poll-Blanch era un dels
pochs que, en aquell temps, podien alojar
propet de Palma una familia de senyors aco-
modats; puix, el rigorisme del Ram de Gue-
rra no dexava compondre ni ses goteres dels
antichs edificis inclosos dins la *Zona táctica*,
y molt manco alsarne de nous, grans ni pe-
tits, ni sols fer clots d'ametller (1). Per axò
un Major de tropa vingut de Saragossa ab sa

(1) Lo qual vegerem durar fins envant del
any 1870.

senyora malalissa a conseqüencia de lo ho-
rros del siti, havia obtingut permís del se-
nyor propietari de Son Poll-blanch per alo-
jarlahi, mentres duràs la guerra.

Per altra banda la Madona de aquell lloch,
després d'enterrada, feya poch, s'única filla,
havia adoptada una atloteta d'uns set anys,
nomenada Tecla, recullida devés Tarragona
per en Matgí, fill del Sen Pi-vé', anant d'atlot
de barca ab un xabèch andritxol, que feya
comers de cabotatge.

Aleshores, més d'una vegada succehia que
barques mallorquines, testimonis dels desas-
tres qu'els francesos feyen pels pobles de la
costa de Catalunya; replegaven infants ro-
masos orfes ò esgarriats, y no mancaven da-
mes a Palma, ni a son Arrabal patrones cari-
tatives que'ls amparessin fins y tant s'averi-
guava quines eren ses families respectives.

El Sen Pi-vé' quan, fent rotllada a n'es foch
es vespres dins sa llar, passat el rosari, veyà
plorar a la minyona Tecla, sa Madona endo-
lada consolantla, y sa senyora forastera qui
es cervell li trabucava, sens arribar ell a re-
bre noves del seu fill ferit, també estava a
punt de perdre sa xaveta; y's desfogava fles-
tomant contra en Napoleón y son exèrcit in-
vasor que passava a foch y a sanch tota l'Es-
panya, després d'haver enganyat al seu Go-
vern.

* * *

Dels prisoners confinats a Cabrera, n'ha-
vien decantat uns quants centenars d'oficials,
y a Palma'ls tenien presos dins es *Corté nou*,
vora sa Llonja, per millor tractarlos. Però's
poble que veyà com els alojaments s'extre-
nyien per tanta gernació com se colava dins
ciutat; (1) qu'inquiria noves dels horrors de
invasió, vegent qu'els governants de Mallorca
havian de mantenir a mils de prisoners, en
perill de mancar els queviures a n'els fills de
pais; sugestionat pels enemichs del ordre
públich, se comensá a commoure fins arribar
un día que s'avalotà ab intencions de llevar
des vent aquells prisoners, cregut que era
la principal desgracia de nostra illa.

Ab axò, les Autoritats locals vegents
compromeses y assustades, feren obrir un
portell, que des Corté travessava fóra sa mu-
rada, per hont sortir poguessin els desventu-
rats de cap als barcos disposats per trasla-
darlos a Cabrera.

No passá tan inadvertidament aquella esca-
patoria, qu'els avalotats no correguessin
ran de mar, voltant per sa Portella y per sa
Porta de Santa Caterina, ja que sa des Mo-
estava guardada per forses milicianes, ab
unes quantes pessas d'artillería.

En aquells crítichs instants, sobre les tre-
del capvespre, venia'l Sen Pi-vé' ab son ca-
rro carregat d'alga, de part d'allà la *Torre*
d'en Pau. Veure la feta y recordarse de la de-
solació que afligia a la nostra patria fou to-
hú. A forsa d'estirades de dogal feu arribar
es carretot a baix de sa Dressana; l'atura
abrahonà's càvech y partí com una satgeta
obrintse pas per entre's cordó mal teringat
de tropes espanyoles que feyen lo possible

(1) Els cronistes calcularen en 30.000 ànims
mes l'aument de vehins

per protegir als prisoners.

L'home estava cegat y sa sanch li bullia. Tot lo món pegava. Els ciutadans que comparexien a glopades, quan no podian més, per entre'ls soldats tiraven grapades d'arena per la vista dels malanats francesos. Els capitans manaren, per atemorisar als usurats, descarregar fusells al ayre; però, a la fi feren fer foch ab bala, y'n feriren alguns de mallorquins. Atlots y dónes cridavan com esperitats. Ja no hi valien veus de ¡basta! ¡enrrera!... ni'ls esforços que feyen menestrals honrats, ni'ls senyors de la Junta, ni Priors, ni frares, qui havent portat imatges sobre tabernacles, alsaven Sant-Cristes en l'ayre. Fins y tot el senyor Bisbe havia devallat de son Palau ab alguns Magistrats y nobles... Allò era una revenja popular en mal hora excitada, impossible de calmar per cap istil.

Mentrestant es carro del Sen Pi-vé' se havia desbocat de cap a sa Riera, ses passades a flor d'aygua y's ponterró estret llensaven barretjades ses pescadores joves ab ses veyes, y es jays-de-Sant Telm sortien de ses Cases de Sant Pere abandonant ses calderes de tenyir ses xerxes, quan dalt es puig que guayta part damunt, a so de tambó's replegaven els poch's artillers que hi romanien.

Tot era en và per aquietar el frenètic desverí d'aquella turba per instants engroxiada ab tots els immigrants veyvés y bandejats y pròfuls sens rey ni roch.

Els vehims de seny y de costums pacífiques, quan veyen lo mal parat des ball, se retiraven dexanthi l'escoria que, en cassos semblants sempre, en tot temps y poble, sol prende ses messions y fer major naufrag.

No's sabé qui li havia obert es cervell. Lo cert era qu'un tal Deschamps, Tinent de Cocarers francesos, mentres se'n duyen es ferits al Hospital, romania extès dins sa capella de Santa Bárbara, davant la Consigna. (1)

Un' hora després es Sen Pi-vé', desjunyint tot mujol son parey de mules, descarregava mitx viatge d'alga, casi a les fosques y, flectomant entre dents, reifegava s'uy des càvech per sa terra qu'havia de servir de jas a sa femada. Be li preguntaren si havia vist rès de lo sucehit; no li pogueren treure pua; se tirá dins sa llitera sense tastar rès.

D'aquell dia endavant, si sa Madona l'enviava a traginar alga, feya voltera per no passar pes Moll; rallava poch y feynetjava capficat, però solia resar ab més devoció, diguent davant el sant Rosari.

BARTOMEU FERRÀ.

S'acabarà.

ENCARE HI HA DEU...

-L'altre dia dins un café de la Ciutat de Palma, jugant a burro varies persones y fent rotlet altres qui miraven, me cridá l'atenció que, un dels qui jugaven que perdía bastant, després de haver fet un burro a un altre, esclamá: Encare hi ha Deu! el que seya a son costat li contestà: No hi posis cap dupte, sempre hey ha estat, hey es, y hey será, y

(1) Aquesta capelleta alsada dins una bateria a mitjan Moll, fou ocupada pe's magatzems des Vapors.

desgraciats de nosaltres si no hi era. Els demés de la rollada qui'l sentiren no obriren la boca.

De modo que encare queda alguna bona persona que no se dona vergonya de fer en públic manifestacions de fe y de bon cristiá. Que hermós seria que hi hagués moltes de persones que quant senten una blasfemia consemblant, contestassen de la meteixa manera y no estassen empagades de fer ostentació dels seus bons sentiments religiosos, y tal vegada se evitaria el que se flectomás tant dins cafes aont topen persones de tota classe y catagoría y principalment amos de la pagesia.»—X.

Fins aquí es coloboració, y segons se despren d'ella, d'un efectat a costarse a les taules de joc, el qual no se ha d'admirarse de sentir flectomar en semblants llocs, aon els vaivens de les cartes infla la passió del interés, exsultant a n-els jugadors a dir y fer qualsevol desbarat.

Lo millor es ni jugar ni flectomar.

UN NOU CIRCOL.

Diumenge passat a n-el poblet de Biniamar tengué lloc l'obertura solemne, com havien anunciat, d'un circol d'obriers catòlics.

Ab aqueix motiu el demati a l'iglesia hi va haver comunió general y ofici solemne, predicanti Mossen Miquel Llinás que segons digueren entussiamá son auditori.

El vespre quant entrarem a la casa social per assistir a la vetlada, nos sorprengué la espayosa sala de que disponen, plena a vessar de gent que havia acudida a veure l'acte. Presidí Mossen Francesc Rayó, Consiliari del Circol d'Inca, tenguent a sos costats el Batle del poble, el President, L'honor Joan Jaume, seguint els companys que eren venguts d'Inca.

Feren estussiestes parlaments Mossen Francesc Rayó y Mossen Miquel Llinás, ponderant, baix distins punts de vista, l'importancia del acte que realisaven, les ventatges morals y materials que recullirien de l'obra comensada si seguien endevant, com l'experiencia ho ha demostrat en los afanyes en bona hora escersits a n-el Circol d'obriers d'Inca.

Recitaren poesies y lletgiren composicions en prosa de sana y delitosa lectura D. Juan Estrany, D. Marián Aguiló y nostre Director. Tant els discursos com els treballs lletgits anaven encaminats a fer propaganda de l'obra que se inaugurava; així es que lograren despertar interés de bon de veres, entussiamant els biniamers que quedaren tots contents d'aquell acte de cultura que no havien vist may entre élls.

Entrepolant a les lectures se cantaren hermosos himnes ab acompanyament d'armonium per Mossen Mora, y un gramófono dexá sentir deliciosas audicions.

El Sr. Vicari, Mossen Guillem Perera, iniciador d'aquell Circol y d'aquella festa no hi cabia d'alegría y tot emocionat doná les gracies a tothom y un visca a la Sagrada Familia, que fone contestat pel nombrós públic.

Noves d'Inca.

Sens renou ni manifestació de cap classe son venguts a establirse a nostra Ciutat els Germans de la Doctrina cristiana. El poble parla d'ells en prou entussiamme degut a la fama que gosen de tenir pujades les seues escoles segons la pedagogia més acceptable y moderna.

Beavenguts sien entre nosaltres.

La senyorívola societat *Club Velocipedista* ha renovada la mitat de sa Junta Directiva, havent estat elegit per vice-president D. Francesc Castañer, y per vocals, D. Pere Cortés y D. Jaume Alzina.

Demá diumenge, a la Iglesia de Sant Domingo a les nou y mitja se farà la bendició de l'orga que s'ha renovat ab Te Deum y tot seguit s'hi cantarà una missá, en quin ofertori predicará el M. I. Sr. D. Mateu Garau. Entredeta de nit, després del rosari, se cantarán completes pel poble, se farà un sermó pel meteix sagrat orador del mati, acabant ab lo trisagi. Aquests actes se farán ab l'esposició de nostre Amo.

Hem rebut el Cartell d'anunci de la pelegrinació a Roma, que sortirà de Bilbao la segona quinzena del Maig de 1908. Entre els pobles que passarà se aturarà a Lourdes, fent una visita a la Gruta, y a Niza.

Costará en primera classe 650 pessetes; en segona 480 id; y en tercera 300 id. En aquests preus hi entren el dret de viatge, el manteniment, l'hospedatge durant tota la Pelegrinació, carriatges y entrada de franc a n-els Museus.

Are se estodia la manera d'organisar una expedició ecoròmica pels obrers y la gent de camp.

A Mallorca es el representant el M. I. Sr. D. Martí Llobera, canonge.

Pels qui volguessen més detalls, tenim a la seva disposició el cartell que mos ha remés la Junta Organissadora.

Demá vespre a n-el teatre del Circol d'obriers catòlics, donarán: *El Paje de la llave*, *El Puñal del Godo* y *La casa de campo*.

PUBLICACIONS REBUDES.

Formulario de cartas, telegramas y documentos.—¿Qui no s'ha vist obligat a preguntar com se redacta un telegrama, un pagaré ò un document qualsevol? Idò bé, a n-aquesta obreta, s'hi troba tot compendiat segons les lleys, usos y costums de Mallorca. Després d'una explicació clara y sencilla de cada secció que dú, posa models pláctics per millor claretat y direcció. Altres obretes hem vistes similars a n-aquesta, però que no son de tanta aplicació, per aixó creim que, una volta coneguda del públic, no hi haurá familia que, entre els seus llibres de utilitat, no tenga el *Formulario* del Mestre de Llubí.

Agraím a son Autor, D. Joan Vidal l'exemplar qu'ens ha regalat.

Bolletí comercial

Preus que retgiren dijous passat:

		pessetes.
Bessó.	el quintá de 00'00. a	86'50.
Blat.	la cortera de 16'50 a	17'25.
Xeixa.	id. de 17'00 a	17'25.
Ordi mallorquí.	id. de 00'00 a	11'50.
Ordi foraster.	id. a	10'00.
Sivada.	id. a	08'50.
Ídem forastera.	id. a	07'50.
Faves cuitores.	id. a	19'00.
Ídem ordinaries.	id. a	17'00.
Ídem pel bestia.	id. de 16'00 a	16'00.
Blat de les Indies.	id. a	14'00.
Ciurons.	id. a	21'00.
Fesols.	id. a	28'00.
Monjetes de conñit.	id. a	44'00.
Ídem blanques.	id. a	28'00.
Porcs grassos.	l'arrova de 12'00 a	13'00.
Patates.	id. de 01'25 a	05'50.
Muniacos.	id. de 00'62 a	04'50.
Figues seques el quintá	a	09'00.
Asalrá.	s'urssa de 02'50 a	02'75.

CONEIXEMENTS ÚTILS.

EL JOC Y EL CERVELL.

¿Volen avivar l'enteniment dels infants? Idò es necessari que brinquin, corrin y juguïn de valent.

Aquest exercissi violent del jugar, que solament jugant se fá, no solament deserrolla ja musculatura del nin, sinó que axampla els corresponents nuclis de cèlules del cervell que vé a ser com el palau de la intel·ligència. Al revés, quan una regió de la musculatura s'atrofia per falta d'exercissis, s'atrofia també una part del cervell que li correspòn.

Una persona a qui de criatura s'hagi tallat un brás, si se li examina la massa cerebral se li troba una regió corresponent a n-aquell bras, completament anulada.

Si l'infantaria crida y envolota, maretjant y avorrint la gent de pés, prenimhó en paciència, al fer això axamplen ses venes, tiren dels pulmons aire doient que hi está arrapat y al mateix temps van formant el cervell.

Aquell desordenat exercissi, aquella agradable escitació, aquell saltar, riure y cridar fá més per la salut del aïlot que tot una bota d'oli de fetje de bacallá.

ELS ENRITJOLATS DE LES ESCOLES.

El Dr. Bernhein de París en el Congrés d'Higiene escolar de Londres, Agost de 1907, declara que en les escoles té importancia la llum y la netedat de les parets y trispols; però més que res s'ha de ficar l'atenció en els enritjolats. Per la llei de gravetat allà va a parar tota la brutor. Examinada la pols recullida al escombrar s'hi han trobat tota casta de microbis de diverses malalties, la tisis inclusive. Diu éll que s'han de condemnar enèrgicament els mals enritjolats que tenen juntures amples o que's trenquen fàcilment fent esquerdes, doncs en elles s'hi aplegen y s'hi multipliquen els microbis.

Millor seria que el paviment fos fet d'una pasta llisa y fina de bon fregar y rentar. Ell preconisa un betúm fet a base d'amianto, que es ademés incombusible, llis y hermós, molt fàcil de rentar y que ademés, en cas d'incendi, aïslaria uns pisos dels altres.

FREGAU EN DRAPS HUMITS.

Es necessari abandonar la costum d'espolsar els mobles, perque això no més es fer mudar la pols de lloc y perque llavors s'escampen per l'aire'ls microbis. Lo que deu ferse es fragar els mobles ab draps humits; però com que la humitat fá malbé les coses no es ab aigua ab que s'humitetjen sinó ab una barreja de tres parts de petroli, una part d'oli de nous y una part de benjuí fus. Els draps se mullen de aquest líquit y després se torren y's dexen secar a l'ombra. Llavors tenen la apariència de secs y no obstant la pols s'hi atura.

SA RONDAYA DES CABRIT

—Sa rondaya des cabrit ¿será bona si la dich?

—Si.

—Si haguessu dit no la vos hauria contada.

—Idò no.

—Are la vos contaré:

—Axò era un cabrit de Cabrera qu'un dia dematí quant se va despertà ran d'una paret aont s'havía agegut per passá la santa nit, pegà brinco y ab quatre llongos ja va essé més lluny que ses cabrelles des sol. Ran d'una mata trobá dues cabres rotjes que li digueren:

—¿Ahon vas cabrit?—y ell les respongué:

—A cercá berená.

¿Tan depressa! Alerta qu'ab sa curolla d'es corre no te rompes una cama.

Però es cabrit no les escoltá y ab un parey de bots més ja no'n veren la pols. Y corre que corre, com un llamp, subaix d'un uyastre trobá dues cabres blanques que li demanaren:

—¿Aont vas cabrit?

—A cercá berená.

—¿Tant desbocat! Vés alerta á enganxerte ses banyes ab sos verduchs de qualque rotaboch y no'n pugues sortí.—Però, ell, creyes de cònsul, y ja's tornat partí com un couet. Y ab s'investida al punt ja no'n saberen noves.

Tach, torna trobá altres dues cabres, negres, qui bevián á un cocó y li demanaren:

—¿Aont vas cabrit?

—A cercá berená.

—Idò, alerta qu'ab aquesta fua, tan cego com vas, no pegas de cap dins mà y hajas de berená de pexos.

Com si no li haguessen dit rès. Torna partí de quatres y com un fibló! sols no'l veyan quant passava.

Però mentres anava á botá un avench ben fondo, en lloch de posá un peu fito el posé malement demunt una pedra redona, se va rompre una cama y caygué dins s'avench. Y quant queya va quedá enganxat per ses banyes á n'es tronchs d'un batzé qu'havía nascut á sa boca de s'avench y qu'estava masell de púes. ¡N'haguessu vist de revinglades que pegava y d'estamenetjos que feya per sortir! Però com més va fé més mal va essé; aquell avench parava dins mà, just demunt un fondal y es cabrit á forsa de potoyá hi va caure dedins. Per aquelles aigos hi havia dos taurons qui vetlaven es poriol y feyan sa torniola per veure si trobarían qualque delfi jove y quant va essé dins s'aigo ab un sant-y-amen. el se menjaren. ¡Ell qu'anava per llana hi va romandre ben tost! ¡Ah, idò! tres pichs l'havían predicat ses cabres y no les volgué escoltá. Ja ho diu s'adagi: «qui arriba á ses tres ase es» y tothom sap que «qui mira lluny sol caure prop», que «qui no vol ser ben aconsellat prest se veurá escalbrat» y que «qui no vol escoltá rahons haurá de mesté oracions.»

Aquest cabrit es el miray del qui no escolta res may.

HARLEY.

Suplicám a nostres lectors que fassin correr aquesta publicació entre amics y coneguts a fi de que tothom s'aprofit de la seva lectura.

Anuncis.

Miquel Ferragut

En son taller de Fusteria se fabrica tota classe de mobles desde els més econòmics fins a n-els de més valor però tots se fan en gust artístic.

CONSTRUCCIÓ EN OBRES Y EDIFICIS.

Carrer de Mallorca, 54, INCA.

MOBLERIA D'EN MATGI PRATS

Gran baratura de mobles de tota casta: de nogué, caoba, y fusta blanca a voler.

Mercat vey, 16, INCA.

EPÍTOME DEL RESO DIVI

Per us del poble en les funcions sagrades y litúrgiques de la Iglesia.

AB LICENCIA ECLESIASTICA.

Se ven en nostra Llibreria

Mallorca 1, Inca

HERRERÍA, CERRAJERÍA.

CARRUAJES DE LUJO Y TRANSPORTE,

COCINAS ECONÓMICAS.

ANTONIO PUJADAS

Calle de Dueta, 25, INCA.

ALMACENES: SAN JOSÉ.
BRONDO—esquina—BORNE,
PALMA.

NOVEDADES PARA SRA. Y CABALLERO

SASTRERÍA CAMISERÍA,

PAÑERÍA GÉNEROS DE PUNTO,

GÉNEROS BLANCOS Y PAÑOLERÍA.

LA CASA QUE VENDE MÁS BARATO.

PRECIO FIJO.

LLIBRERÍA LA BONA CAUSA
den Miquel Durán.

PROPAGANDA CATÓLICA.

CENTRE DE SUSCRIPCIÓNS.

Material de 1^a. ensenyansa.—Objectes d'escriptori.—Enquadernacions.—Impresos y encàrrecs per les principals llibrerías d'Espanya.

Carrer de Mallorca, 1,—INCA.

Ca-nostra

SETMANARI D'INCA EN MALLORQUÍ.

Preu de suscripció

Un trimestre una pesseta per tot Espanya y doble a l'extranger.

Els pobres y obrers que nos ho demanin tendrán la suscripció per 20 céntims mensuals, 2'40 l'any; però no tendrán dret a n-els regalets que farem a los demás suscriptors.

A les congregacions, societats católiques y demás persones que, desitjoses de fer propaganda, volguessen una regular cantitat de exemplars, a preus convencionals.

Redacció, administració e imprenta: carrer de Mallorca, 1, Inca.